

Nagy Zsolt / A hagyatéék

1/ Wells leplezetlen undorral bámulta az asztalon heverő üres, hófehér lapot. Jobbjával olyan régóta markolta már a tollat, hogy a keze teljesen begörcsölt. Akárcsak az agya. Aztán megszólalt az a százszor hallott, jól ismert hang is, olyan élesen, hogy összerezzen.

„Hagyd abba, haver! Minek töröd magad? Tehetségtelen vagy!” Összeszorított szájjal, szemét lehunyva koncentrált, próbálta elhallgattatni ezt a cinikus, kérlelhetetlen intrikust ott a homloklebenye mögött, aztán újra a papírlapra nézett, a szívébe valami lassú fájdalom kúszott, és hirtelen kívülről látta magát. Kopaszodó, szemüveges alak, pogácsaorra mögött bocsánatkérően pislogó disznószemekkel, amint görnyedten próbálja kiszorítani magából a napi adagját, akárha székrekedése lenne. Kimérten, fáradtan bólintott. „Igen, tehetségtelen vagyok. Fekáliát gyártok, azt is a rosszabbik fajtából.”

Letette a tollat és az előző napi munkáját kezdte lapozgatni. Forehand, a milliomos úrkalandor legújabb világmegváltása már az első öt-hat oldalon reménytelenül megfeneklett. Tisztában volt vele, hogy a dolog nem fog menni. Négy fejezetet írt meg, igaz, három nap alatt, de a hét végére le kellett adnia a teljes regényt. Kétszáz oldalt. Ennyi kávé és cigaretta az egész világon nem volt. Befuccsolt. Le fogja késni a határidőt, Skyes, a szerkesztője pedig egy ültő helyében felfalja, és félig megrágva fogja kiköpni őt. És hogy Valerie mit fog csinálni, ha meghallja, hogy a várva-várt előleg elúszott, abba bele se mert gondolni.

Óvatosan felállt, megropogtatta a térdét és kiment a konyhába, hogy egy kis reggelivel próbálja lekötni a gyomorsavat, ami már most, reggel kilenckor gejzirként bugyogott a nyelőcsőbe. De ahogy belépett a helyiségbe, az étvágya nyomban visszavonulót fűjt. A mosatlan edények és poharak miatt szemernyi szabad hely sem maradt, ami mellé letelepedhetett volna, az asztalon pedig két-három légy futkározott a kenyérmorzsák és egy megráncosodott, kiszáradt virslidarab mellett. Engedett magának egy pohár klórízú csapvizet, és egy frissnek nem mondható sajtdarabbal felszerelve visszatért a dolgozószobájaként funkcionáló apró lyukba.

Újra átolvasta az előző fejezetet, kihúzott néhány szót, átjavított bekezdéseket, majd ismét nekigyürkőzött. „Meg kell csinálnom.” Írni kezdett, döcögösen, nehézkesen. „Meg fogom csinálni!”

A személyi kommunikátora felberregett. Lecsapta a tollat, pár másodpercig gyilkos dühvel bámulta a készüléket az asztalon, aztán fogadta a hívást, de a videokapcsolatot nem engedélyezte.

– Na mi van, Wells, hogy halad? Nincs vizuálisan megjeleníthető állapotban, he?

Skyes hangján érződött az az egy-két ital, amivel minden napját indította. A szerkesztő nem szerette Wellst, Wells pedig gyűlölte főnökét. Munkakapcsolatuk nyílt és kiegyensúlyozott volt.

– Hello, Harold! Haladok. – A fiókból kikotorászott egy savlekötőt és egy amfetamin tablettát, majd csapvízzel legurította azokat. Összeborzongott. – Megyeget a dolog.

– Megyeget? – Skyes felcsattant. – Ajánlom is, hogy menjen. Péntek zárásra küldje át, a hétvégén átolvasom.

„Nem szabad elálmosodnom.” Legyűrte a klór okozta émelygését. „Három napot kibírok alvás nélkül.”

– És mi van a másikkal? – Skyes nem lassított, inkább tövig nyomta a gázt. – A héten kérem a vázlatát. Tíz oldalt.

– Jövő hét, Harold. Korábban nem megy.

– Erőltesse meg magát! – A szerkesztő megvetése szinte belemart. – Péntekre mind a kettőt kérem.

Írt. A polipszerű idegenek már az úrhajó utolsó szintjét készültek megrohmozni, de Forehand pneumatikus lézerkarabélyával feltartotta őket addig, amíg a hercegnőnek sikerül a mentőkabinhoz szaladnia, amikor élesen sípólva kinyílt a bejárati ajtó és Valerie beviharzott a lakásba.

– Itthon vagy?

– Wells lassan lerakta a tollat, de nem állt fel.

– Dolgozom – kiáltott ki.

– Drágám, dolgozni az dolgozik, aki pénzt kap a munkájáért. Te robotolsz!

– És mi a véleményed a házimunkáról? Az szerinted micsoda?

Valerie nem felelt. Wells hallotta, hogy az asszony megáll, majd a kimért lépések elértek a küszöbig. Még mindig nem fordult meg.

– Fogadj bejárónót! – A felesége a bal válla mögül beszélt. – Istenem, még egy bejárónónk sincs! Semmink sincs, az isten verje meg!

„Kezdődik!” Wells sírni szeretett volna. De most nem lehet. Most erre nincs ideje. Felpattant és amikor Valerie éppen szóra nyitotta volna a száját, becsukta előtte az ajtót.

– Dolgozom. – Várta, hogy a másik káromkodni vagy üvöltöni kezd, de semmi ilyesmi nem történt. Fülelt. Egy perc múlva a lakásajtó újra sípolt egyet és ő ismét egyedül volt. Nem számítva Forehandet meg a polipokat.

Délre tizenhét oldalt írt meg, de nem igazán emlékezett rá, hogy mit. Csak remélni merte, hogy van is valami értelme az egésznek. Megette a sajtot, meg egy kis nyers zöldséget is talált még a hűtőben. Forehand meg a hercegnő most egy aszteroidagyűrűbe keveredett, a hajó bármelyik pillanatban felrobbanhatott, amikor a kommunikátor ismét hívást jelzett.

Wells nem hitt a fülének. Hetekig senki sem kereste, aztán amikor minden perc számít, mindenki vele akar beszélni.

– Tessék! – Dühében véletlenül engedélyezte a videokapcsolatot, és most egy hozzá hasonlóan gyűrt, megviselt arcú férfi tekintett rá a kijelzőről.

– Mr. Wells? Hans Zwilling vagyok. Elnézését kérem, de haladéktalanul sürgős ügyben keresem önt.

Wells pislogott egyet.

– Kicsoda?

– Hans Zwilling. A bátyjáról van szó.

Nem válaszolt.

– Sajnálattal kell értesítenem, hogy a bátyja ma hajnalban szívinfarktusban elhunyt. A végakarata szerint a hamvasztási szertartás itt, a Holdon lesz, holnap délután ötkor.

Wells a torkában valami gombócot érzett, ami miatt a hangja kissé elvékonyodott.

– Értem. – Nyelt egyet. – Mit mondott, ön kicsoda?

– A lunai bázis adminisztrációs tisztje vagyok. Már mindent elintéztünk. A bátyja a teljes vagyonát önre hagyta, ami a személyzeti és utazási költségek levonása után tízezer dollárt tesz ki.

Wells felsóhajtott. A pénz félévi keresete volt, egy jobb évben. Aztán lassan fel fogta Zwilling szavainak értelmét.

– Utazás? Miféle utazás?

– A bátyja ragaszkodott hozzá, hogy ön jelen legyen a hamvasztásánál.

– Micsoda?! – Wells nem hitt a fülének. – Ez képtelenség! Nem mehetek most el! Különben sem mennék, ez nevetséges! Tegyük hozzá az utazási költségeket a hagyatékhoz és utalják át!

Az adminisztrációs tiszt arcán semmiféle érzelm nem tükröződött.

– Sajnálom, Mr. Wells, de ez nem lehetséges. A bátyja a végakaratóban egyértelműen kikötötte, hogy ön csak abban az esetben jogosult a hagyatéki vagyponra, ha személyesen részt vesz a hamvasztási szertartáson. Egyébként a vagyon a lunai bázisra száll.

Wells összeszorított szájjal ült és gondolkodni próbált. Micsoda istenverte helyzet!

– Soha nem repültem. Nem vagyok rá felkészülve.

– Uram, a bátyja egy kereskedelmi hajó személyzeti kabinját bérelte ki önnek, oda-vissza. Kezeskedem érte, hogy nem talál majd kifogásolnivalót az utazás körülményeiben.

– És melyik holnapi járatról lenne szó?

– Nem holnap, uram. Ma délután indul, nem egészen két óra múlva.

2 / Az utazás négy órája alatt Wells a kínok kínját állta ki. A felszállást követő alattomos émelygés görcsös öklendezésben végződött, aminek eredményeképpen a repülőtér kávézójában elfogyasztott kávé és szendvics a kabin padlóján végezte be pályafutását. Pedig még a gyomornyugtató tablettát is bevette indulás előtt. Aztán a szag. A tervezők a teherhajó minden köbmilliméterét kihasználták, ezért a zsúfolt, szűkös térben olyan átható oroszlánszag terjengett, mint egy bokszklub öltözőjében. A fertőtlenítőszer édeskés büze pedig még ezen is átütött.

Mivel az út során végig leszíjazva ült, semmivel sem tudta agyonütni az időt. A félhomályos, ablaktalan helyiség körülbelül annyi látnivalót kínált, mint egy nyilvános vizelde a külvárosban. És ez a személyzeti kabin volt! Milyen lehetett az utastér?

Az egész hajótesten végigfutó bűgös és remegés miatt aludni sem tudott, így az esélyeit latolgatta. Ha a bázison végig dolgozik, és egy pillanatra sem hunyja le a szemét, száznál is több oldalt össze tud hozni Skyesnak. Kap egy letolást és kész. A hétvégén pedig megírja a havi második regény vázlatát. Nem érdekelte, hogy mit szól hozzá a szerkesztő. Majd megkapja hétfőn.

Mindez azt jelentette, hogy a személyi kommunikátorán kellett dolgoznia, pedig gyűlölte a billentyűk lélektelen, géppuskatűszerű kattogását. Skyes csak nevetett azon, hogy tollal írt, de nem bánta, ha Wells utána maga gépelte be a munkáját.

A feleségének csak egy cetlit hagyott a tévékészülék távirányítójára ragasztva, mert biztos volt benne, hogy Valerie ott megtalálja. Nem érdekelte, hogy mit szól a dologhoz, és nem írt a hagyaték összegéről sem.

Aztán a bátyja képe jelent meg előtte. Középtermetű, erőteljes férfiként emlékezett rá, aki ugyanolyan vesztesnek bizonyult, mint a testvére. Ian jobb ember volt, mint ő, és ezért újra büntudatot érzett. Mivel Ian még a lakbérre valót is alig tudta előteremtteni az összeszerelő üzemből, a lunai bázis megnyitásakor azonnal jelentkezett a toborzóirodában és hamarosan már századmagával a nyersanyag-kitermelő bányában dolgozott. Hogy aztán kilenc, ki tudja milyen év után ott is haljon meg, tízezer dollárt hátrahagyva.

Wells összeborzongott, ahogy megkezdődött az ereszkedés. Az émelygés hatására valami ismét megindult a gyomrában felfelé, és csak azt remélte, hogy nem fogja öszszemocskolni a ruháját.

3 / Ahogy kilépett a hangárba, értékelni kezdte a személyzeti kabin szolgáltatásait. A hajó búze a bázison kiegészült az avas kenőzsír és az olaj szagával. Csak abban bízott, hogy pár óra alatt megszokja annyira, hogy ne öklendezzen folyamatosan.

A teherhajón kívül egy másik ürrepülő pihent a csarnokban. Szinte kísérteties csönd uralkodott, csak két kezelőasztal viselő férfi szerelt valamit egy konzolon. Tétován elindult kézitáskáját szinte pajzsként maga előtt tartva egy hatalmas vasajtó felé, amikor észrevette Zwillinget.

A férfi sűrű, jellegtelen egyenruhát viselt, kezében pedig egy vékony iratmappát hozott, amit a kölcsönös üdvözlés után azonnal át is nyújtott.

– Tessék! Ez a vagyoni tétel kimutatása és az ön nyilatkozata az eljárás elfogadásáról. Ha rendben találja, a lap alján írja alá!

Wells hamuszürke arccal úgy tett, mintha átfutná az iratokat, pedig csak arra koncentrált, hogy ne kelljen az adminisztrációs tisztre pillantania. Zwilling ugyanis bűzlött. Többnapos, talán hetes izzadságszag áradt belőle, Wells szinte látta, amint az a férfi körül lebeg fluoreszkálva, akár a rajzfilmekben.

A másik kitalálhatta a gondolatait, mert minden érzélem nélkül megjegyezte:

– Mint azt már ön is tapasztalhatta, itt, a Lunán mások a higiéniai körülmények, mint a Földön. Mindenből szűkében vagyunk, a víz pedig szinte kizárólag élelmiszerként kerül hasznosításra. A bátyja előrelátásának köszönhetően kifizetett önnek egy zuhanyozást, melyet igénybe vehet háromnapos itt tartózkodása során.

Wells kieresztette a körmeit a tenyeréből. Igen, ez nagyon szerencsétlen dolog volt. Nem elég, hogy a hamvasztás előtt egy nappal kellett érkeznie, de a teherhajó csak a szertartást követő napon indult vissza, így két teljes éjszakát kellett a bányabázison töltenie.

– Megmutatom a szállását. A bátyját kapja meg, mert nincs más szabad lakrész. A legfelső szinten van, oda már nem ér fel a bányagépek zaja.

Wells hálás volt a férfi hűvös viselkedéséért. Annyira elgyengült az úttól, hogy kölcsönös udvariaskodásra nem lett volna ereje. Szó nélkül követte a másikat.

A hangárt elhagyva egy félhomályos folyosóra értek, ami alagútszerűen kígyózott, a végét már nem tudta kivenni, hiába hunyorgott. És mindent betöltött a zakatolás.

– Négy szinten vannak a szállások, összesen kétszázán élünk a bázison. – Zwilling üvöltve próbálta túlharsogni a hangzavart. – Százhusz bányász, hatvan műszakos és húsz kiszolgáló személy. Nem valami hatékony, de folyamatosan fejlődünk. Ez a te-repszint. A bányastruktúra, sajnos, most pont alattunk van. Ott a lift.

Beszálltak a felvonóba és ahogy nagyon lassan emelkedtek, a zaj úgy vesztett erejéből. Mikor végre felértek a legfelső szintre, ismét a hangárbeli temetői csend fogadta.

– Így már azért kellemesebb. – Zwilling most megengedett magának egy mosolyt. – Itt is vagyunk.

Wells végre embereket is látott, a nyitva hagyott ajtók mögött néhányan kártyáztak vagy olvastak. De nőknek híre-hamva sem volt.

– Csak férfiak élnek itt?

Az adminisztrációs tiszt megrázta a fejét.

– A szerelők és a kiszolgálók mintegy harmada nő. De monogám párkapcsolatban élnek. Szigorú szabályok vannak érvényben. Olyan ez, mint egy szerzetesrend, Mr. Wells. Mindenki vállalta ezt, amikor feljött ide, uram.

– Értem. – Nem firtatta tovább.

Beléptek a bátyja szobájába. Háromszor két méteres helyiség. Wells megvonta a vállát. A dolgozószobája még szinte kisebb is volt.

– Étkezés háromszor egy nap, a csarnok melletti kantinban. Víz napi két liter. Ha zuhanyozni akar majd, a kommunikációs konzolon szóljon a kiszolgáló központnak, és ők megnyitják a csapot a tusolóban. A folyosó legvégén találja.

Zwilling visszafordult az ajtóból.

– Az itteniek rendes emberek, de ne keveredjen velük. Itt, a bázison elszoktunk kicsit a társaságtól. A hamvasztás holnap ötkor lesz a szerelőcsarnokban, a hangár mellett. Jó pihenést!

4

Forehand a luxuscirkáló vezérlőtermének panorámaablaka előtt állt, és karjával átfonta a hercegnő derekát.

– Látod, drágám, az ott a mi galaxisunk. Kétmillió fényév távolságból is milyen gyönyörű! Gyönyörű, hiszen a szerelmünk is ott született, a szerelmünk, amelyet senki és semmi sem győzhet le!

Wells megdörzsölte a szemét. Maga is megrettent attól, amit írt. De nem most fogja elkezdni sajnálni önmagát. Ez lett belőle és kész. Ebből él, ez a kenyérkeresete. És megírja ezt az átkozott üroperettet, mert szüksége van az előlegre.

A hetvenedik oldalnál járt, földi idő szerint hajnali kettőkor. Nem is rossz. Talán alhatna egy órát vagy kettőt. Vágyakozó pillantást vetett a műanyagágyra, aztán megázta a fejét. Akár egy napra is kiütné magát, és Skyes végleg kicsinálná.

Felállt a kommunikátora elöl, hogy megmozgassa egy kicsit a tagjait. Volt valami megnyugtató a bázis csendjében, talán ezért haladt ilyen jól. Meg aztán ez a szállás sem volt rossz. Egyszerűen nem volt itt semmi, ami elvonhatta volna a figyelmét a munkájától.

Az este folyamán sokadik alkalommal jutott eszébe Zwilling. Volt valami a férfiban, ami érdekelte. Milyen élete lehet a Lunán, egyáltalán miért van itt? Értelmes embernek tűnt, a Földön bármely cégnél szerezhetne magának munkát.

Hirtelen elkapta valamiféle vágó, amit már kamaszkora óta nem érzett. Írni akart, magától, magának. Zwillingről. Vagy bármiről.

Odalépett a konzolhoz és benyomta a kiszolgáló központ gombját. Azonnal megszólalt egy idősebb férfihang.

– Üdvözlöm, miben segíthetek?

– Hello. Akad maguknál toll és papír?

Az ügyeletes egy pillanatnyi csend után megszólalt.

– Azt hiszem, van papírunk. Egy kollégámnak pedig van egy tolla. Ha óhajtja, megvásárolhatja tőle. – Ismét csend. – Száz dollár lesz összesen.

Wells mámorosan érezte magát.

– Rendben. Szóljon Mr. Zwillingnek és vonassa le a hagyatéki összegből.

– Ahogy kívánja, uram. Azonnal intézkedem.

Pontosan két perc múlva Wells nekifogott valaminek, amit még soha életében nem csinált.

Írni kezdett. És közben mosolygott.

5 / Egy nappal a leadási határidő előtt, csütörtök délelőtt Wells az úroperett korábban elkészült lapjait bámulta, majd kirobbant belőle az artikulálatlan röhögés. Nem is röhögött, nyüszített, a könnye csorgott, hangja hisztérikusan magas falzettóba csapott át.

– Mi olyan mulatságos? – Valerie csípőre tett kézzel megállt az ajtóban. – Alig van pénzünk bármire, te meg még élvezed is? – A nő szeme összeszűkül, úgy méregette elfojtott dühvel, gyanakodva a férjét. – Egy barom vagy, érted? Egy élheterlen barom! És tusolj le, mert még mindig bűzlesz a holdszagtól!

Wells lassan lecsillapodott. Mintegy három napja nem aludt. Leült, és óvatosan, mintha maga sem hinne annak létezésében, arra a kéziratkötegre pillantott, aminek a legépelését hajnalban fejezte be. Furcsán érezte magát. Lebegett és élvezetesen könnyűnek találta a lelkét.

A kommunikátor hívást jelzett. Wells megfontoltan felvette a kagylót, hogy a felesége, aki az ajtó mellett ólálkodott, és őt bámulta, ne hallja.

– Tessék!

– John Forehanddel beszélek?

– Igen. – Wells bepakolta az úroperett nyomtatott lapjait az íróasztal fiókjába.

– Maga küldte ezt a novellát ma reggel?

– Igen.

– A hétvégi irodalmi mellékletben megjelentetem. – A férfi a vonal végén tiszteletteljesen beszélt. Ez új volt Wells számára. – Az az igazság, hogy nagyon régen nem olvastam ilyet, Mr. Forehand. Hol publikált eddig?

– Sehol. – Wells kifújta a levegőt. – Most kezdem a mesterséget.

– Értem. – Eltelt egy-két másodperc. – Be tudna jönni hozzám ma délután?

– Sajnos nem, uram. Éppen költözöm. Valószínűleg nem is tudunk majd személyesen találkozni. De mindenképpen tartani fogom önnel a kapcsolatot.

– Én fogom önnel, Mr. Forehand. Szeretnék szerződést kötni magával. Kétezer dollárt tudok most önnek ezért az írásért fizetni. – Wells erősebben szorította a kagylót. – A titkárnőmmel elintézik majd a formaságokat.

– Rendben. Jelentkezni fogok. És köszönöm.

– Én köszönöm, Mr. Forehand!

Wells bontotta a vonalat. Bepárásodott a szemüvege, ezért az ingével megtörölgette. Mire visszarakta az orrára, a felesége ott állt előtte és hitetlenkedve nézett rá.

– Jól értettem, amit mondtál? Az úristen adja neked azt, hogy félrehallottam, de mintha olyasmit mondtál volna, hogy elköltözől.

Wells ránézett az asszonyra.

– El kell intéznem még egy hívást. Addig kérlek, ne zavarj. – Megfordult.

– Mi van?! Mi az isten?! – Valerie elbődült. Wells visszafordult és tekintete megvillant.

– Hallgass! Fogd be a szád és ülj le! – Nem várta meg, míg a felesége reagál, hanem a kommunikátorán már le is nyomta a kívánt gombokat, így nem láthatta, hogy az asszony a döbbenettől tátogva lehuppan a díványra. A kontyából egy tincs a homlokába hullott.

– Skyes? Wells vagyok. – Majdnem azt mondta, hogy Forehand és ezen kuncogni kezdett.

– Ideje volt már, Wells! Hallom, remek hangulatban van. Küldje az anyagot! Mulatni ráér máskor, ha van rá oka egyáltalán!

– Ami azt illeti, van. – Wells rágyújtott egy cigarettára. – Nem írom meg a könyvet. És nem csak ezt, egyet sem.

Skyes elordította magát.

– Ne zsaroljon itt engem, maga szerencsétlen! Nem kap több pénzt, ne is álmodjon róla! Küldje az irományát és húzza össze magát!

– Vége, Skyes. Nem dolgozom magának többet.

Wellsnek távolabb kellett tartania a kagylót a fülétől, hogy ne szenvedjen marandó halláskárosodást a szerkesztő üvöltözésétől.

– Beperelem magát, maga kis patkány! A gatyája rámege erre, maga...

– Feketén dolgoztam magának, mert még szerződést sem kötött velem, Skyes. – Wells pengevékonyra húzott száján hirtelen mosoly terült szét. – És tudja mit? Kapja be! Vagy dugja fel a kommunikátorát!

Lerakta, mielőtt a másik válaszolhatott volna. Előrelátóan kikapcsolta a készüléket, mert tartott tőle, hogy a szerkesztő azonnal visszahívna. Aztán kihúzta az íróasztal alól az előkészített bőröndjét és belerakta a kommunikátort.

– Mit csinálsz? – Valerie lassan felállt. – Megörültél? Felmondta? Hogy fogunk így megélni?!

Wells ránézett a feleségére és szinte megsajnálta az asszonyt. Olyannak látta most, mint egy bumfordi medve, amelyet felébresztettek téli álmából.

– Nem tudom, hogy te hogy fogsz megélni. Én elboldogulok valahogy. – Elnyomta a cigarettacsikket a hamutartóban. – Elhagylak, Valerie. Hadd adjak egy tanácsot a jövőddel kapcsolatban. Tanulj meg főzni és takarítani. Szükséged lesz rá.

Elindult. Az asszony kontya kibomlott, ahogy loholt utána, közben hisztérikusan, sikítva kiabált.

– De hová mész? Miért csinálod ezt?

– A Lunára megyek, Valerie. – Wells átszelte a szobát.

– Hülyeség! Még a repülőutat sem tudod kifizetni!

– De igen. Igaz, hogy rámege Ian szinte egész öröksége, de ki tudom fizetni.

– ...és mit fogsz ott csinálni? Te megörültél! Hívom az orvost!

– Átveszem a bátyám helyét. Bányász leszek. Meg azt hiszem, írogatni is fogok egy kicsit.

Valerie egyszerre ordított és nevetett.

– Te, bányász?! A te fizikumoddal? Sose fogod tudni megcsinálni! Egy napig sem fogod bírni!

Wells most az ajtóban állt. Még utoljára visszafordult.

– Ebben tévedsz. Bírni fogom. Sose voltam olyan biztos semmiben, mint ebben. Azt hiszem, meg tudom csinálni.

Aztán kilépett a lakásból és ahogy a repülőtérré tartott a taxiban, elnevette magát, ahogy a lunai szagra gondolt. Igen, nehéz lesz megszoknia. De a kemény munka izadtsággal jár. Meg fogja szokni. Tudta.

Forehand, a galaktika fenegyereke megérkezett az ürrepülőtérré.

S. A. Roosa, A. B. Shepard parancsnok és E. D. Mitchell 1971. január 31-én indult az Apollo-14 fedélzetén 9 nap 2 perces űrrepülésre. Ez volt a 3. sikeres holdexpedíció. Shepard és Mitchell a Fra Mauro térségben 33 órát töltött a Hold felszínén.

D. R. Scott parancsnok, A. M. Worden és J. B. Irwin 1971. július 26-én indult az Apollo-15 fedélzetén 12 nap 7 óra 12 perces űrrepülésre. Scott és Irwin a Hadley-árokban kipróbálták a holdautót.